

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

ΤΟΥ Κ. ΦΩΤΟΥ ΠΡΟΣΦΥΛΗ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Τ' ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Γ. ΜΟΥΡΟΥΖΗ

(Η μένη ζυθεντική ειογραφία τού γαινκιου Έλληνας πριγκιπας)

ΠΟ τή Λάρια ο Μουρούζης μετετέθη για λίγον καιρό στη Λαμία, μαζί με τήν ιλη του Γρήγορα όμως έποποθετήθη και πάλιν στη Λάρια.

Η διαμονή του στην Λαμία ήτο σύντομη. Έμεινε όμως ζυφήρ στη μνήμη των παλαιωτέρων, γιατί κ' έκει ο Μουρούζης έκανε τις γνωστές πρέλλες του. Γρήγορα έγινε γνωστός σ' όλους τους Λαμιαίς και ή παλληκαριές του, τά έπεισόδια του και ή παραξενιές του έμειναν κ' έκει αξέχαστες...

Κατά τήν διαμονή του στη Λαμία ο Μουρούζης είχε τακτική συντροφία και παρέα τόν στρατηγό Τιμολέοντα Βάσο, ο οποίος ήταν άρκετά χρόνια μεγαλειτέρος του. Μ' αυτόν έφαινετο συχνά στα κέντρα της Λαμίας. Άγαποσε επίσης πολύ τους υπαξιωματικούς της ιλης του και ζητούσε πάντα να κάμη μαζί τους παρέα. Η άπλοτης και ή λεβεντιά τόν Ρουμελιωτών αυτόν τόν εχαιριστούσε και τόν ένθουσιαζε.

Πότε με τόν στρατηγό Βάσο και με άλλους αξιωματικούς και πότε μόνον με τούς υπαξιωματικούς του, ο Μουρούζης έκανε γλεντία τρελλά στα κέντρα της πόλεως. Και τά γλεντία του έκείνα τά θυμούνται ακόμη οι παλαιώτεροι κάτοικοι της Λαμίας...

Κάποιος φίλος μας, που ήταν εκείνη τήν έποχή υπαξιωματικός στην ιλη τού Μουρούζη, μας διηγήθηκε και τόν ακόλουθο έπεισόδιο από ένα γλεντί τού Μουρούζη στη Λαμία:

Έκείνη τήν έποχή, έκτος από τις ταβέρνες, κανένα άλλο κέντρον γλεντιού δέν ύπρχε στη Λαμία. Πρό πάντων ή μύτρα ήταν ακόμα άγνωστη. Μα άκριβώς τότε, που ήταν έκει ο Μουρούζης, κάποιος επιχειρηματίας μετέφερε από τήν Άθήνα μερικά θαρέλια μύτρας Φιέ—που ήταν τότε ή μόνη. Έλληνική μύτρα—και άνοιεν ένα μαγαζάκι στην πλατεία Άθανασίου Διάκου, που είνε στό επάνω μέρος της πόλεως.

Ένα θράδιο, 5-6 υπαξιωματικοί πήγαινε έκει να πιούνε ένα ποτηράκι μύτρα. Έκείνη τήν ώρα στό μαγαζάκι δέν ήταν κανένας άλλος πελάτης. Μα σέ λίγην ώρα έφθασεν ο Μουρούζης μαζί με τόν έπιλοχία της ιλης του Λεωνιώτην, που ήταν ταλμός μόνιμος υπαξιωματικός τού ίππικού. Ο υπαξιωματικός αυτός ήταν φίλος τού Μουρούζη από τήν Άθήνα και γιούς τού μακαρήτη Άθανασίου Λεωνιώτη, άλλοτε δημοτικού παρέδρου τού Δήμου Άθηνάων.

Όταν μπήκε ο ίλαρχος με τόν έπιλοχία του Λεωνιώτη στό κέντρον, σηκώθηκαν όλοι οι υπαξιωματικοί και χαιρέτησαν στρατιωτικά.

— Καλησπέρα. Λεβέντες μου! τούς είπεν ο Μουρούζης Κα θήστε.

— Έπειτα έπροχώρησε προς τόν θάβο τού μαγαζιού και ή κάθησε.

Λίγα λεπτά της ώρας κατόπιν, έφθασαν στό κατάστημα αυτό και 3 ή 4 αξιωματικοί τού πεζικού. Οι υπαξιωματικοί και πάλιν έσηκώθηκαν κ' έχαιρέτησαν στρατιωτικά τούς αξιωματικούς. Μα έκείνοι, άγνωστον γιατί, δέν ανταπέδωσαν τόν χαιρετισμό, όπως είχαν όποχρέωσι. Αυτό φαίνεται ότι τόν πρόσεξεν ο Μουρούζης και άμέσως έσκέφθη να δώση ένα μάθημα στους αξιωματικούς για τήν άπρεπή συμπεριφορά τους.

Έκάλυψε λοιπόν άμέσως τόν καταστηματαρχή και τόν διέταξε με δυνατή φωνή, ώστε να άκουσθη από όλους, να δώση στους υπαξιωματικούς ένα γαλόνι μύτρας. Οι υπαξιωματικοί όμως στό μεταξύ είχαν έτοιμασθή να φύγουν, γιατί εκάτάλαξαν από τήν μη ανταπόδοσι τού χαιρετισμού τους από τούς αξιωματικούς ότι ή παρουσία τους έκει ήταν άνεπιθύμητη.

Όστόσο, για να μη τούς παρεξηγήση ο Μουρούζης, που είχε παραγγείλει τήν μύτρα γι' αυτούς, έστάθησαν κ' έπείριμεναν θρβήν. Πραγματικά, ο καταστηματαρχής τούς έφεραν άμέσως τήν μύτρα και τήν έπιαν θρβήν στην ύγειά τού Μουρούζη. Έπειτα έχαιρέτησαν στρατιωτικά και τόν Μουρούζη και τήν παρέα τών αξιωματικών τού πεζικού και έξεκίνησαν για να φύγουν.

Ο Μουρούζης όμως, μόλις άντελήφθη ότι έφευγαν, έφώνησε:

—Κύριοι υπαξιωματικοί, γιατί φύγετε; Έλάτε έδώ στην παρέα μου.

Και τήν ίδια στιγμή έστειλε τόν έπιλοχία Λεωνιώτη να πλησιάση τούς υπαξιωματικούς και να τούς πη να μη φύγουν, αλλά να πάνε στην παρέα τού κυρίου Ίλαρχου.

Οι υπαξιωματικοί όμως, από σεβασμό στους αξιωματικούς τού πεζικού και για να μη δημιουργήσουν έπεισόδιο, έπέμειναν να φύγουν. Τότε ο Μουρούζης τούς έφώνησε δυνατά:

—Φίλοι μου υπαξιωματικοί, ο φίλος σας ίλαρχος Μουρούζης σ'άς διατάσσει να κάθησε στις θέσεις σας και να βεχθήτε ένα θαρελακι μύτρα, τόν όποιον τούς το κερνώ έγώ, γιατί τήν μύτρα τ ή ν ή χ ωλό έγώ άγκαζέ από ψεί Μέσας στό μαγαζάκι θα μετουνόμω οι φίλοι μου!

—Έπειτα έγύρισε προς τόν καταστηματαρχή και τού είπε:

—Είδοποίησε αυτούς τούς κυρίους αξιωματικούς να φύγουν άμέσως, γιατί όλη τήν μύτρα τήν έχω έγώ άγκαζέ άπόψε και άπαγορεύω να πιούν αύτοι!

Τά λόγια αυτά τά άκουσαν οι αξιωματικοί τού πεζικού και τότε κάποιος άπ' αυτούς, που δέν έν γνώριζε, ως φαίνεται καλά τόν Μουρούζη, έγύρισε προς τούς υπαξιωματικούς και τούς διέταξε να φύγουν.

Αυτό έξαγρίωσε πεια τού Μουρούζη. Σηκώθηκε στη στιγμή από τή θέσι του και είπε:

—Φίλοι μου υπαξιωματικοί, δέν σ'ας διατάσσω πεια, μα σ'ας παρακαλώ, σάν φίλους, να μου κάμετε παρέα.

—Έπειτα έγύρισε στους αξιωματικούς και τούς φώνησε:

—Κ' έσείς, κύριοι συνάδελφοι, όριστε άμέσως έξω!

Έτσι οι υπαξιωματικοί έφοιτημήθηκαν και θέλονται και μη έμειναν. Άντιθέτα δέ οι αξιωματικοί έφοθήθηκαν τού Μουρούζη και έφυγαν από τόν μαγαζάκι!

Τήν άλλη μέρα τόν έπεισόδιο έγινε γνωστό σ' όλη τή Λαμία και οι αξιωματικοί τού πεζικού που είνε διάξει ο Μουρούζης έγιναν ρεζήλι!

Μα τή περισσότερα ρεζήλια τά έπαθεν έκείνος ο αξιωματικός που είχε διατάξει τούς υπαξιωματικούς να φύγουν από τόν μαγαζάκι. Αυτός έδεγγο τά πειράγματα όλων τών συναδέλφων του. Για να τόν πειράζουν και για να τόν φοβίσουν τού έλεγαν ότι ο Μουρούζης δέν γυρατείει και ότι θα τόν καλέση με μοναχία και μάλιστα θα τόν σκοτώση έξάπαντος, γιατί είνε τρομερός σκοπευτής. Ο αξιωματικός αυτός, που ήξερε τήν σκοπευτική δευλιότητα τού Μουρούζη και που ήταν άρκετά δευλιός, τόσο έτρομοκρατήθη από τά πειράγματα αυτά, ώστε άρρώστησεν από τόν φόβο του!

Είνε άξιοπαρητήρο, ότι ο Μουρούζης, που τόσο άγαποσε τούς υπαξιωματικούς και τούς στρατιώτες άκόμα και τούς έκανε συχνά παρέα και δημιουργούσε για χάρη τους κ' έπεισόδια, αντίθετα δέν έχωνε τούς άποφυλάκτες. Και στη Λαμία, όπως και στην Άθήνα, τούς είχε στήσει άληθινό πόλεμο. Και όταν τούς συναντούσε τήν νύχτα και ήτο μεθυσμένος, τούς άρπαζε και τούς άρχιζε στό έγλω, χωρίς να τού δώσουν άφορημή.

—Δέν τούς χωνεύω, έλεγε. Νομίζουν πως μπορούν να έπιβάλουν τήν τάξη και άνακατεύονται όπου δέν έχουν κανένα προορισμό. Φυτρώνουν παπού χωρίς να τούς στείλω κανένας!

Έπιστρέφοντας στη Λάρια ο Μουρούζης, έμεινε κάμποσον άόμα καιρό. Μα γρήγορα έννοστάλησε τήν Άθήνα και τά γλεντία της. Όταν στη Λάρια δέν είχε έδραφος πειά να κάμη νέα έπεισόδια και πρωτότητα και έπικίνδυνα γλεντία, έπεθύμησε να ξαναγυρίση στην Άθήνα. Έξήχησε λοιπόν τήν μεταθεσί του και έτσι έποποθετήθη πάλιν στη φρουρά Άθηνών.

Με χαρά ξαναείδα τόν πριγκιπα Μουρούζη στην Άθήνα και γλεντινάως πάλιν έπεριούσε τόν καιρό του ο Μουρούζης. Δέν έγλεντιούσε όμως μόνον με παρέες, αλλά έκανε κ' έπεισόδια και συγχρόνως είχε ή ταβέρνες έρωτικές κατακτήσεις. Όλα τά σολόνια και όλες ή ταβέρνες, όλες ή κυρίες της τότε άριστοκρατίας και όλοι οι παλληκαράδες της Πάκας και τού Ψυρρή έν γνώριζαν τόν Μουρούζη και μιλούσαν γι' αυτόν...

Μέσας σ' αυτό τόν περιβάλλον θα περνούσε ίσως όλη τήν ζωή του ο Μουρούζης, άν δέν συνείταν τόν σοβαρό έπεισόδιο τού με τόν πριγκιπα Νικόλαον, που θα διηγηθούμε στό προσεχές.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια